

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД ЗРЕЊАНИН
ЗАШТИТНИК ГРАЂАНА
Број: ОМБ 8/12-О
Дана: 24.02.2012.
Зрењанин

С А О П Ш Т Е Њ Е

Дана 25.02.2009. године овај орган је Уставном суду Републике Србије поднео предлог за оцену уставности члана 18 Закона о изменама и допунама Закона о држављанству Републике Србије (Сл. гласник РС бр.90/07).

Наиме, одредбама члана 23 Закона о држављанству Републике Србије (Сл. гласник РС бр. 135/04 и 90/07) предвиђено је: да припадник српског народа који нема пребивалиште на територији Републике Србије има право да буде примљен у држављанство Републике Србије без отпуста из страног држављанства ако је навршио 18 година живота и није му одузета пословна способност и ако поднесе писмену изјаву да Републику Србију сматра својом државом (став 1); да под условима из става 1 овог члана, у држављанство Републике Србије може бити примљено и лице рођено у другој републици раније СФРЈ које је имало држављанство те републике или је држављанин друге државе настале на територији раније СФРЈ, које као избегло, прогнано или расељено лице борави на територији Републике Србије или је избегло у иностранство (став 2); да под условима из става 1 овог члана у држављанство Републике Србије може бити примљен припадник другог народа или етничке заједнице са територије Републике Србије (став 3).

Међутим, члан 18 Закона о изменама и допунама Закона о држављанству Републике Србије (Сл. гласник РС бр.90/07) предвиђа да «захтев за пријем у држављанство на основу члана 23 став 3 овог Закона може се поднети у року од две године од дана ступања на снагу овог Закона».

Сматрајући да се овде ради о очигледној дискриминацији припадника других народа или етничких заједница (националних мањина) са територије Републике Србије јер се ограничење, односно рок, из члана 18 Закона односи искључиво на њих предложили смо да Уставни суд донесе Одлуку којом ће утврдити да члан 18

Закона о изменама и допунама Закона о држављанству Републике Србије (Сл. гласник РС бр.90/07) није у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

Уставни суд Републике Србије је дана 22.02.2012. године, дакле после 3 (три) године од дана подношења предлога за оцену уставности, својом Одлуком број: IУз-564/2011 одбио предлог за утврђивање неуставности и несагласности са потврђеним међународним уговорима одредбе члана 18 Закона о изменама и допунама Закона о држављанству Републике Србије (Сл. гласник РС бр. 90/07).

У образложењу Одлуке се, између осталог, наводи да «Суд је становишта да је законодавац могао, на основу овлашћења из члана 38 став 1 Устава, да предвиди стицање држављанства на начин прописан одредбама члана 23 Закона о држављанству, уређујући то питање као право или као законску могућност која се може користити у одређеном року. Уставни суд указује да је ствар воље законодавца да у уређивању наведеног питања определи циљеве у вођењу законодавне политике у овој области, што је овом законском одредбом и учињено. Уставни суд је имао у виду и чињеницу да се Законом прописан рок за привилеговани начин стицања држављанства, који је садржан у оспореној одредби, односи подједнако на сва лица која припадају оној категорији лица на која се одредба односи, а то су припадници другог народа или етничке заједнице са територије Републике Србије, те је Уставни суд оценио да ни по том основу нема дискриминације».

Одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће и ми ћемо се, из тих разлога, таквој Одлуци повиновати.

Међутим, уз сво уважавање, нико, па ни Уставни суд, не може нас убедити да не постоји неоправдано прављење разлике, односно да не постоји дискриминација, у ситуацији када једни неко право могу да остваре независно од било ког рока, док други, то исто право, могу да остваре само у одређеном року.

ЗАМЕНИК ЗАШТИТНИКА
ГРАЂАНА
Трајан Панкарићан